

«Les Maoistes»

Μπορεί η εξέγερση του Μάη του '68 να ήταν ένα σημείο τομή για την επαναστατική αριστερά (και όχι μόνο), μεγάλο όμως ενδιαφέρον παρουσιάζει και η πορεία του μ-λ κινήματος στη Γαλλία πριν, στη διάρκεια και μετά την εξέγερση αυτή. Σ' αυτό το κίνημα, και ιδιαίτερα στη μαοϊκή του συνιστώσα, θα αναφερθούμε στη συνέχεια.

Πέρα από τις ομοιότητες στη δημιουργία και ανάπτυξη των μαοϊκών οργανώσεων της Γαλλίας (οι οποίες κάποια στιγμή, το 1977, είχαν φτάσει σε αριθμό τις 21) με αυτές του υπόλοιπου κόσμου, υπήρξε και μια πολύ σημαντική γαλλική ιδιομορφία με τη λειτουργία των λεγόμενων «αντι-ιεραρχικών» οργανώσεων παράλληλα με τις «ιεραρχικές» οργανώσεις (τα κατά Λένιν «κόμματα νέου τύπου»), οι οποίες δεν διέφεραν μεταξύ τους μόνο στο οργανωτικό ζήτημα. Στη Γαλλία οι πρώτες ονομάζονταν *Μαρξιστικές Λενινιστικές* και οι δεύτερες *Μαοϊκές* (δεν είχε ακόμα δημιουργηθεί το σχίσμα Κίνας – Αλβανίας). Αλλά ας πάρουμε τα πράγματα απ' την αρχή.

ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΟ 1968

Εν αρχή υπήρχε ο *Σύνδεσμος Γαλλο-Κινεζικής Φιλίας* του οποίου τα μέλη, μέχρι τη ρήξη της Κίνας με τη Σοβιετική Ένωση, ήταν στην πλειοψηφία τους μέλη και συμπαθούντες του Κ.Κ. Γαλλίας. Μετά τη σταδιακή αποδοχή από το Κ.Κ.Γ. της αποσταλινοποίησης των

χρουσσοφικών και τη θέση του υπέρ της Σ.Ε. στην κινεζο-σοβιετική διαμάχη, άρχισαν να δημιουργούνται στο Σύνδεσμο Μαρξισ
τικοί – Λενινιστικοί Κύκλοι

. Το 1964 οι «Κύκλοι» μετεξελίχτηκαν στην
Ομοσπονδία Μαρξιστικών Λενινιστικών Κύκλων
και το 1967 σε
Κίνημα Γάλλων Κομμουνιστών (ΚΓΚ)

, λαμβάνοντας επίσημη αναγνώριση από το κινέζικο και το αλβανικό Κ.Κ.

Παράλληλα στη φοιτητική Οργάνωση του Κ.Κ. Γαλλίας, την *Ένωση Κομμουνιστών Φοιτητών (ΕΚΦ)*, υπήρχε σημαντικός αριθμός μελών, αρκετά απ' αυτά επηρεασμένα από το Λουί Αλτουσέρ, που διαφωνούσαν με την κυρίαρχη ρεφορμιστική γραμμή και αναζητούσαν μια επαναστατική κατεύθυνση. Το Φλεβάρη του 1966, χωρίς να φύγουν από την *ΕΚΦ*

, δημιούργησαν την
Ένωση Νέων Κομμουνιστών (Μαρξιστών – Λενινιστών) [ΕΝΚΜΛ],
ενώ τον Απρίλη στο 9

ο
Συνέδριο της
ΕΚΦ

κυκλοφόρησαν ένα φυλλάδιο με τίτλο: «
Πρέπει να αναθεωρήσουμε τη μαρξιστική-λενινιστική θεωρία;
» Ύστερα απ' αυτό εκδιώχθηκαν από την Ένωση, δηλώνοντας ξεκάθαρα πλέον τη μαοϊκή τους ταυτότητα. Τότε αριθμούσαν γύρω στα 1.500 άτομα.

Έτσι από τη μια υπήρχε το *Κίνημα Γάλλων Κομμουνιστών*, το οποίο αποτελούσαν κυρίως εργάτες που είχαν αποχωρήσει διαφωνώντας με την αντισταλινική στροφή του Κ.Κ.Γ. και θέλοντας να συγκροτήσουν ένα επαναστατικό κόμμα (το οποίο και δημιούργησαν στα τέλη του 1967, με τίτλο Κόμμα

Κομμουνιστών Μαρξιστών Λενινιστών Γαλλίας

[
ΚΚΜΛΓ
)] κι από την άλλη η
ΕΝΚΜΛ

, οργάνωση αμιγώς φοιτητική και πιο «χαλαρή». Μεταξύ τους υπήρχαν αρκετές διαφωνίες. Δύο ήταν οι σημαντικότερες.

Η πρώτη ήταν η σχέση τους με τα συνδικάτα. Η *ΕΝΚΜΛ* ήταν υπέρ της συμμετοχής στο ελεγχόμενο από το ΚΚΓ συνδικάτο

CGT

, γιατί θεωρούσε ότι στη βάση του υπήρχαν αρκετοί αγωνιστές, ενώ το

ΚΚΜΛΓ

θεωρούσε ότι η συμμετοχή του σε αυτό ήταν χαμένη υπόθεση.

Η άλλη διαφωνία αφορούσε την εκτίμησή τους για τον αγώνα του βιετναμέζικου λαού ενάντια στους Αμερικάνους πράγμα που τους οδήγησε σε ξεχωριστές επιτροπές υποστήριξης.

Την άνοιξη του '68, παραμονές της εξέγερσης, η *ΕΝΚΜΛ* είχε έντονα ενδοοργανωτικά προβλήματα αφού ένα κομμάτι της οργάνωσης που ήθελε τη δημιουργία κόμματος αποχώρησε και ενώθηκε με το

ΜΛΓ.

ΚΚ

Έτσι η εξέγερση του Μάη τους βρήκε σε δύσκολη κατάσταση. Την κρίσιμη «Νύχτα των χαρακωμάτων» της 10

ης

Μάη η οργάνωση απουσίαζε από τις συγκρούσεις των φοιτητών με τις δυνάμεις καταστολής. Κι εδώ υπήρξε το παράδοξο η καθαρά φοιτητική

Ένωση Νέων Κομμουνιστών (Μαρξιστών – Λενινιστών)

να θεωρεί ότι η επανάσταση γίνεται από τους εργάτες και οι συγκρούσεις χωρίς αυτούς δεν έχουν κανένα νόημα, ωθώντας τους φοιτητές να πηγαίνουν στα εργοστάσια και στις εργατογειτονιές αντί να συγκρούονται στο κέντρο του Παρισιού, ενώ από την άλλη το αμιγώς εργατικό

Κόμμα Κομμουνιστών Μαρξιστών Λενινιστών Γαλλίας

να δίνει τη μάχη χέρι με χέρι με τους αγωνιζόμενους φοιτητές από την πρώτη μέρα. Στη συνέχεια βέβαια, όταν το κίνημα απλώθηκε και στους εργάτες, η στάση της

ΕΝΚΜΛ

άλλαξε και συμμετείχε ενεργά σε όλους τους αγώνες. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε που ο πρώτος νεκρός της εξέγερσης ήταν μέλος της

ΕΝΚΜΛ.

Παρόλα αυτά η εκτίμηση που έγινε από μεγάλο μέρος της οργάνωσης, ότι δηλαδή το καθεστώς διασώθηκε γιατί δεν υπήρχε ένα ισχυρό και πειθαρχημένο Κόμμα να ηγηθεί της εξέγερσης, οδήγησε την

ΕΝΚΜΛ

σε διάλυση.

ΜΕΤΑ ΤΟ 1968

Οι μαρξιστές λενινιστές

Όπως αναφέραμε, το *Κόμμα Κομμουνιστών Μαρξιστών Λενινιστών Γαλλίας (ΚΚΜΛΓ)* ήταν η κύρια μ-λ οργάνωση μετά το Μάη του '68, επίσημα αναγνωρισμένη από το Κ.Κ. Κίνας. Όπως συνέβη και με τις περισσότερες οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς, η λειτουργία της απαγορεύτηκε από τη κυβέρνηση μετά το Μάη. Μέχρι το 1976 πολλά μέλη του συλλαμβάνονταν και φυλακίζονταν με την κατηγορία ότι επιχειρούσαν να ανασυγκροτήσουν απαγορευμένη οργάνωση.

Στις δύσκολες αυτές συνθήκες ένα κομμάτι του αποχώρησε το 1974 για να δημιουργήσει το *Γαλλικό Κομμουνιστικό Κόμμα (μαρξιστικό – λενινιστικό) [ΓΚΚ(μ-λ)]*, το οποίο ήταν απαλλαγμένο από το βραχνά της απαγόρευσης και μπορούσε να δράσει πιο ελεύθερα. Το

ΓΚΚ(μ-λ)

ήταν πιο ευέλικτο στις συνεργασίες του στο κίνημα ακόμα και με τροτσκιστικές οργανώσεις, κάτι για το οποίο το

ΚΚΜΛΓ

του ασκούσε έντονη κριτική. Το 1976 αναιρέθηκε η απαγόρευση. Την περίοδο εκείνη τα δύο κόμματα ήταν σχεδόν ισοδύναμα σε μέλη και κυκλοφορούσαν και τα δύο ημερήσια εφημερίδα.

Σύντομα οι δύο οργανώσεις άρχισαν να προσεγγίζουν μεταξύ τους εξαιτίας δύο παραγόντων. Ο πρώτος ήταν η σοβαρή αυτοκριτική του *ΚΚΜΛΓ*, στην οποία μεταξύ άλλων αποκήρυσσε κάποιες προηγούμενες θέσεις του όπως ότι ο πόλεμος μεταξύ των δύο υπερδυνάμεων είναι αναπόφευκτος, ότι το ΚΚ Γαλλίας είναι πρακτορείο της ΕΣΣΔ, την σε υπερβολικό βαθμό ενασχόλησή του με τις υπερδυνάμεις σε βάρος των καθημερινών προβλημάτων των Γάλλων εργατών, άφηνε ανοιχτό το ενδεχόμενο συμμαχίας με την αστική τάξη της Γαλλίας σε περίπτωση απειλής της εθνικής ανεξαρτησίας της χώρας κ.λπ. Ο δεύτερος λόγος ήταν οι επερχόμενες εκλογές του 1978, οι πρώτες στις οποίες θα λάμβανε μέρος είτε η μια είτε η άλλη οργάνωση. Τελικά έλαβαν μέρος αποσπώντας 28.000 ψήφους. Παράλληλα ξεκίνησαν συζητήσεις για ενοποίηση των δύο οργανώσεων, για την οποία όμως θα έπρεπε να επιλυθούν κάποια προβλήματα, όπως η σχέση κόμματος – μαζών, το πρόβλημα της ψήφου στο δεύτερο γύρο (το

ΓΚΚ(μ-λ)

είχε τη θέση, όπως και οι τροτσκιστές, της ψήφισης σοσιαλιστών ή «κομμουνιστών» στο δεύτερο γύρο, θέση με την οποία διαφωνούσε το

ΚΚΜΛΓ

) και η θέση για τη Συμμορία των Τεσσάρων και για τη Θεωρία των Τριών Κόσμων.

Η τρίτη μεγαλύτερη λενινιστικού τύπου μαοϊκή οργάνωση ήταν η *Ομάδα για την Ίδρυση της Ένωσης των Γάλλων Κομμουνιστών Μαρξιστών Λενινιστών (ΕΓΚΜΛ)*.

Δημιουργήθηκε το 1970 και οι καταβολές της είναι διαφορετικές από των άλλων μ-λ οργανώσεων. Ιδρυτής της ήταν ο φιλόσοφος Αλαίν Μπαντιού, ο οποίος ήταν προηγουμένως επικεφαλής της φιλοκινέζικης τάσης του *Ενοποιημένου Σοσιαλιστικού Κόμματος*.

Το

ΕΓΚΜΛ

, αν και μικρότερο, ήταν ιδιαίτερα δραστήριο, κυρίως στο χώρο των μεταναστών εργατών και στις παραγκουπόλεις όπου διέμεναν.

Είχε διαφορετικές απόψεις, από τις άλλες δύο μεγαλύτερες μ-λ οργανώσεις για τη Θεωρία των Τριών Κόσμων και για την αντιμετώπιση της Συμμορίας των Τεσσάρων από την τότε κινέζικη ηγεσία και είχε τη θέση ότι η εξωτερική πολιτική της Γαλλίας είναι ιμπεριαλιστική και πρέπει σθεναρά να αποκρουστεί, ακόμα κι αν η χώρα ερχόταν σε ρήξη με τη Σοβιετική Ένωση. Άλλες δύο τακτικές διαφορές του ήταν ότι το

ΕΓΚΜΛ

δεν δούλευε καθόλου στα συνδικάτα, αλλά δημιουργούσε κομμουνιστικούς εργατικούς πυρήνες όπου είχε τη δυνατότητα, και τηρούσε αυστηρά αντικεκλογική στάση.

Οι μαοϊκοί

Το Σεπτέμβρη του '68 ένα κομμάτι της *Ένωσης Νέων Κομμουνιστών (Μαρξιστών – Λενινιστών) [ΕΝΚΜΛ]* δημιούργησε μια νέα κίνηση

που την ονόμασε

Η

Προλεταριακή Αριστερά (ΠΑ)

, παράλληλα με την εφημερίδα

Η υπόθεση του Λαού (ΥΤΛ).

Μόλις είχε δημιουργηθεί η ισχυρότερη και με μεγαλύτερη επιρροή μαοϊκή οργάνωση της Γαλλίας και το έντυπό της. Αν και η αρχική ομάδα περιλάμβανε μόλις 40 άτομα, δυνάμωσε απότομα το Φλεβάρη και το Μάρτη του '69 με τη μαζική είσοδο σ' αυτή μελών του *Κινήματος της 22 Μάρτη*.

Το κίνημα αυτό είχε παίξει καταλυτικό ρόλο στην εξέγερση του Πανεπιστήμιου της Ναντέρ, η οποία πυροδότησε το Μάη.

Ένα άλλο κομμάτι του *Κινήματος της 22 Μάρτη* δημιούργησε την ίδια περίπου περίοδο τη δεύτερη «αντι-ιεραρχική» μαοϊκή οργάνωση, τη *Ζήτω η Επανάσταση (ΖΗΕ)*

Ζήτω η Επανάσταση

Η *ZHE* από την πρώτη στιγμή της ίδρυσής της ριχτηκε με ζήλο στη δουλειά στα εργοστάσια, αρχικά των προαστίων του Παρισιού. Ήταν επηρεασμένη ιδεολογικά από το Γάλλο μαρξιστή κοινωνιολόγο Ανρί Λεφέβρ και τον Αυστριακό φροϋδομαρξιστή Βίλχελμ Ράιχ. Ήταν η πρώτη αριστερή οργάνωση που έθεσε τόσο έντονα στο εργατικό κίνημα ζητήματα φύλων, γυναικείας απελευθέρωσης και δικαιωμάτων των ομοφυλόφιλων. Η στάση της αυτή τους δημιούργησε πολλά προβλήματα και με την κυβέρνηση, αλλά και αποδοχής της από ένα κομμάτι της εργατικής τάξης. Τον Ιούλη του 1971 η οργάνωση έβγαλε το τελευταίο (16^ο) φύλλο της εφημερίδας της και διαλύθηκε...

Η Προλεταριακή Αριστερά (ΠΑ)

Εκείνο που ξεχώριζε αρχικά την *ΠΑ* (όπως και τη *ZHE*) από τις άλλες μαοϊκές οργανώσεις ήταν η οργανωτική της δομή. Υπήρχαν επιτροπές σε εθνικό, περιφερειακό και τοπικό επίπεδο. Αυτές οι επιτροπές οργάνωναν ανά διαστήματα «γενικές συνελεύσεις εργατών» στις οποίες λαμβάνονταν οι αποφάσεις. Αν και κάποια στελέχη της οργάνωσης εμφανίζονταν ως «επικεφαλής» (με μεγαλύτερη επιρροή από κάποιους άλλους), ιδιαίτερη βαρύτητα δινόταν στη μη διάκριση μεταξύ «επικεφαλής» και λοιπών στη λήψη οποιασδήποτε απόφασης. Στις γενικές συνελεύσεις υπήρχε πλήρης ισότητα.

Ένα άλλο στοιχείο που ξεχώριζε την *Προλεταριακή Αριστερά* ήταν οι μορφές πάλης που χρησιμοποιούσε, όπως καταλήψεις εργοστασίων, κράτηση αφεντικών ως ομήρων μέχρι να υποκύψουν στα αιτήματα, δυναμική αντίσταση στις δυνάμεις καταστολής και σαμποτάζ.

Η πολιτικοποίηση που προσπαθούσαν να δώσουν στους εργατικούς αγώνες τους έφερνε συχνά σε βίαιη αντιπαράθεση με τα μέλη της CGT (που ελέγχονταν από το ΚΚ Γαλλίας), τα οποία «πάλευαν» για «ψωμί και βούτυρο» όπως τους κατηγορούσαν κοροϊδευτικά.

Το Μάρτη του 1970, η γαλλική κυβέρνηση αποφασίζει να κλείσει την *Υπόθεση του Λαού*, την

εφημερίδα της

Προλεταριακής Αριστεράς.

Οι δύο εκδότες της συνελήφθησαν και όποιος πιανόταν να την διανέμει κινδύνευε με φυλάκιση μέχρι ένα χρόνο. Τότε το καθήκον της εκπροσώπησης τόσο της Οργάνωσης όσο και της εφημερίδας ανέλαβε ο Αλαίν Γκεσμάρ. Ο Γκεσμάρ ήταν πρόεδρος της ένωσης των καθηγητών του Πανεπιστημίου του Παρισιού την περίοδο του Μάη του '68 και υπό την ηγεσία του η ένωση συμμετείχε ενεργά στους αγώνες της περιόδου. Για τη συμμετοχή του αυτή απολύθηκε απ' τη δουλειά του. Θεωρείται ένα από τα τρία πιο προβεβλημένα πρόσωπα που έλαβαν μέρος στην εξέγερση. Μετά τα γεγονότα του Μάη βρέθηκε κοντύτερα στην Οργάνωση

22 Μάρτη

και ήταν ένας απ' αυτούς που προσχώρησαν το 1969 στην

ΠΑ .

Στις 27 Μάη, ημέρα της δίκης του ενός από τους δύο συλληφθέντες εκδότες της «*Υπόθεσης του Λαού*

», πραγματοποιήθηκαν μεγάλες και δυναμικές διαδηλώσεις οι οποίες χτυπήθηκαν από την Αστυνομία, ενώ συνελήφθησαν 490 άτομα. Στις 25 Ιούνη συνελήφθη και ο Γκεσμάρ με την κατηγορία της υποκίνησης των πράξεων των διαδηλωτών (μεταξύ αυτών και του υποτιθέμενου τραυματισμού 79 αστυνομικών). Θα έμενε προφυλακισμένος μέχρι τη δίκη του στις 20 Οχτώβρη. Οι κατηγορίες ήταν ξεκάθαρα πολιτικές. Η δύσκολη θέση του καθεστώτος φάνηκε με τον τρόπο που έθετε το θέμα, ως ζήτημα δηλαδή συνθηκολόγησης ή επιβίωσης. Τη πρώτη μέρα της δίκης συνελήφθησαν 300 αγωνιστές που προσπάθησαν να διαδηλώσουν παρά την απαγόρευση που είχε επιβάλλει η κυβέρνηση. Τελικά ο Γκεσμάρ καταδικάστηκε σε 18 μήνες φυλάκιση, πέντε από τους οποίους πέρασε στην απομόνωση. Παρά τους τόσους φυλακισμένους και την απαγόρευση της λειτουργίας της οργάνωσης, το κίνημα δεν υποχώρησε. Αντίθετα, με αφορμή τις απεργίες πείνας στις φυλακές για αναγνώρισή τους ως πολιτικών κρατουμένων και για καλύτερες συνθήκες διαβίωσης, απλώθηκε ένα μεγάλο κίνημα συμπαράστασης. Ταυτόχρονα νέος εκδότης της απαγορευμένης εφημερίδας ανέλαβε ο Φρανσουά Μασπερό, που με την πολύτιμη βοήθεια του Ζαν Πωλ Σαρτρ συνέχισε την έκδοσή της. Τον Μασπερό τον συνέλαβαν, δεν τόλμησαν όμως να κάνουν το ίδιο και με τον Σαρτρ.

Όντας πια η οργάνωση παράνομη, στο επόμενο διάστημα το κύριο καθήκον, κάτω από το σύνθημα «*Μεγαλώστε την Αντίσταση*» ήταν η δημιουργία και ανάπτυξη τοπικών αποκεντρωμένων ομάδων. Ήδη στα εργοστάσια υπήρχαν οι *Επιτροπές Βάσης*. Την άνοιξη του 1971 άρχισε η δημιουργία των

Εργατικών Ομάδων Ενάντια στους Μπάτσους

, για να υπερασπίσουν τη δουλειά των

Επιτροπών Βάσης

από τις επιθέσεις των ανθρώπων των αφεντικών. Ταυτόχρονα υπήρξε ξαναζωντάνεμα της προσπάθειας για κινητοποίηση των μαθητών. Ακόμη φτιάχτηκαν επιτροπές υπεράσπισης

των αγώνων του βιετναμέζικου και του παλαιστινιακού λαού. Οι μαζικότερες όμως όλων ήταν οι ομάδες αλληλεγγύης με το όνομα

Κόκκινη Βοήθεια

για συμπάρσταση σε όσους καταπιέζονται από το καθεστώς, των μελών και φίλων της ΠΑ

συμπεριλαμβανομένων. Τέλος δημιουργήθηκαν και οι

Επιτροπές Αλήθειας και Δικαιοσύνης

των οποίων η λειτουργία ήταν να ερευνά και να δημοσιεύει κάθε υπόθεση στην οποία η αστική νομιμότητα έκφραζε και εφάρμοζε τα ταξικά της συμφέροντα απέναντι στο λαό.

Μέσω όλων αυτών των επιτροπών υπήρχε διευρυμένη δυνατότητα παρέμβασης για τα μέλη μιας οργάνωσης εκτός νόμου.

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΣΤΗ ΡΕΝΟ

Οι πιο θαρραλές και ριψοκίνδυνες ενέργειες της *Προλεταριακής Αριστεράς* γίνονταν στα εργοστάσια, αλλά και στους χώρους αναπαραγωγής της εργατικής δύναμης. Πολύ συχνές ήταν οι συγκρούσεις, όπως αναφέραμε και παραπάνω, με τα μέλη της

CGT

, της εργατικής ομοσπονδίας που ελεγχόταν από το ΚΚ Γαλλίας, τα οποία αντιδρούσαν σθεναρά σε κάθε πολιτικό αίτημα ή δυναμική ενέργεια. Όταν η κυβέρνηση αύξησε τα εισιτήρια του μετρό, η

ΠΑ

οργάνωνε τους εργάτες κατά ομάδες κι έμπαιναν στα τραίνα χωρίς να πληρώνουν εισιτήριο. Αυτό οδηγούσε πολλές φορές σε συγκρούσεις με τους αστυνομικούς. Η

CGT

κατήγγειλε τους μαοϊκούς ότι χτυπούσαν εργαζόμενους του Δημοσίου (τους μπάτσους).

Άλλη μια σύγκρουση με τη

CGT

προήλθε από την αύξηση των τιμών στις καντίνες των εργοστασίων και ακολουθήθηκε παρόμοια πολιτική με το μετρό. Η

CGT

αντέδρασε έντονα γιατί η επιτροπή εφοδιασμού των καντινών ελεγχόταν απ' αυτή. Μπορεί τελικά στις δύο αυτές περιπτώσεις οι μαοϊκοί να μη νίκησαν, αποκάλυψαν όμως στους εργάτες το γραφειοκρατικό και αντεργατικό ρόλο της

CGT

. Όλ' αυτά είχαν ως συνέπεια αρκετά μέλη της

ΠΑ

να απολύονται απ' τις δουλειές τους εξαιτίας της αγωνιστικής δράσης τους.

Στις 25 Φλεβάρη του '72 ο 23χρονος Πιέρ Οβερνέ, απολυμένος από τη Ρενο, μοίραζε μαζί με

άλλους απολυμένους συντρόφους του προκηρύξεις στην πύλη του εργοστασίου. Ήρθε σε λεκτική αντιπαράθεση με τον Τραμονί, έναν από τους επικεφαλής της Ασφάλειας του εργοστασίου. Ξαφνικά αυτός τραβάει πιστόλι και σκοτώνει τον Πιερ, που ήταν άοπλος και στεκόταν σε απόσταση. Όλοι όσοι είδαν το περιστατικό απολύθηκαν.

Η οργάνωση απάντησε με την απαγωγή και 48ωρη κράτηση σε άγνωστο μέρος, από το κομάντο με την ονομασία *Ομάδα Πιερ Οβερνέ*, ενός στελέχους της εταιρείας. Η ενέργειά της αυτή καταδικάστηκε από τις περισσότερες δυνάμεις της Άκρας Αριστεράς. Στην κηδεία του Πιερ διαδήλωσαν πάνω από 200.000 άτομα.

Μερικά χρόνια αργότερα (το 1977) άλλο κομάντο της οργάνωσης εκτέλεσε το δολοφόνο Τραμονί...

ΔΟΥΛΕΙΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

Ένα σημαντικό κομμάτι της δουλειάς της *Προλεταριακής Αριστεράς* (όπως και μιας άλλης μ-λ οργάνωσης, της *Ένωσης των Γάλλων Κομμουνιστών Μαρξιστών Λενινιστών*)

αφορούσε τους μετανάστες, στην πλειοψηφία τους Άραβες και Βορειοαφρικάνους. Χτυπούσε (μέχρι και με φυσική τιμωρία των υπεύθυνων) οποιαδήποτε ρατσιστική διάκριση στους χώρους δουλειάς και βοηθούσε μέσω του μετωπικού της σχήματος *Κόκκινη Βοήθεια*

στη λύση των προβλημάτων των μεταναστών στις παραγκουπόλεις (αλλά και στα γκέτο των μεγαλουπόλεων) όπου έμεναν οι περισσότεροι απ' αυτούς. Μια ιδιαίτερα γνωστή ενέργειά της ήταν όταν ένα κομάντο της οργάνωσης εισέβαλε και απαλλοτρίωσε όλα τα τρόφιμα από ένα μεγάλο κατάστημα, για να τα διανείμει στις παραγκουπόλεις. Ακόμα δημιουργούσαν Επιτροπές Υποστήριξης της Παλαιστίνης παράλληλα με τις Επιτροπές Βάσης Βιετνάμ.

ΔΟΥΛΕΙΑ ΣΤΗΝ ΥΠΑΙΘΡΟ

Οι μαοϊκοί της *ΠΑ* συμμετείχαν ενεργά στις αγροτικές κινητοποιήσεις και μάλιστα στις δυναμικότερες απ' αυτές. Για να αποκτήσουν καλύτερη επαφή με τις αγροτικές μάζες,

ωθούσαν τους σπουδαστές και τους νέους των πόλεων να μένουν κάποιο διάστημα σε αγροτικές περιοχές. Έτσι, από τη μια έρχονταν σε επαφή με αυτούς και μάθαιναν από πρώτο χέρι τα προβλήματά τους και από την άλλη έδιναν στους αγρότες μια απάντηση για το τι πραγματικά είναι και όχι όπως παρουσιάζονται από την αστική προπαγάνδα. Στην πορεία ανέπτυξαν μια ιδιαίτερη αντίληψη για τη σχέση του αγρότη με τη γη, περισσότερο επηρεασμένη από τα γραπτά του Ρουσό και του Προυντόν παρά του Μαρξ και του Ένγκελς, μη κάνοντας διάκριση μεταξύ επικαρπίας και ιδιοκτησίας. Βέβαια, απέναντι στον ατομικισμό του Προυντόν πρότειναν την κολεκτιβοποίηση στο πρότυπο των κινέζικων κομμούνων.

ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΩΝ

Πολλές από τις παραπάνω ενέργειες της *Προλεταριακής Αριστεράς* ήταν «παράνομες». Έτσι δεν είναι έκπληξη ότι οι περισσότεροι από 1.035 φυλακισμένους αγωνιστές της Επαναστατικής Αριστεράς το διάστημα από 1 Ιούνη 1968 μέχρι 20 Μάρτη 1970 ήταν μέλη της. Γι' αυτό και η δουλειά στις φυλακές αποκτούσε μεγαλύτερη βαρύτητα.

Το βασικό μέλημα ήταν να αποκτήσουν καταρχάς οι φυλακισμένοι την ιδιότητα του πολιτικού κρατούμενου, το οποίο η κυβέρνηση αρνιόταν κατηγορηματικά. Δεκάδες διαδηλώσεις οργανώθηκαν από την *Κόκκινη Βοήθεια*, οι οποίες κατέληγαν σε συγκρούσεις και σε περισσότερες φυλακίσεις. Την 1η Σεπτέμβρη του 1970, 30 μαοϊκοί κρατούμενοι άρχισαν απεργία πείνας με αιτήματα την αναγνώρισή τους ως πολιτικών κρατουμένων, τον τερματισμό της τακτικής της απομόνωσης και καλύτερες συνθήκες διαβίωσης. Στις 22 Σεπτέμβρη όλοι οι απεργοί (πλην του Γκεσμάρ) μεταφέρθηκαν στο νοσοκομείο, ενώ στις 28 Σεπτέμβρη ένα δικαστήριο έβγαλε απόφαση ότι το να γράφει κάποιος κρατούμενος ένα πολιτικό σύνθημα στον τοίχο είναι πολιτική πράξη και δεν θα 'πρεπε να τιμωρείται με 3 μήνες απομόνωση όπως ίσχυε μέχρι τότε.

Μια ιδιαίτερη στιγμή δημοσιοποίησης του αγώνα των μαοϊκών κρατουμένων ήταν στη συναυλία των RollingStones στο Παρίσι, στις 24 Σεπτέμβρη. Το συγκρότημα έδωσε το μικρόφωνο σε ένα μαοϊκό αγωνιστή προκειμένου να εξηγήσει στον κόσμο γιατί οι σύντροφοί του είναι στη φυλακή και στη συνέχεια τραγούδησε το “
Streetfig
hting
man

”

Ένα χρόνο μετά την απεργία πείνας έγιναν μεγάλες εξεγέρσεις στις φυλακές της Γαλλίας και σίγουρα οι αγωνιστές της ΠΑ είχαν βάλει το χεράκι τους γι' αυτές.

ΘΕΩΡΗΤΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Τρία είναι τα κύρια κείμενα της οργάνωσης που σκιαγραφούν σε διάφορες περιόδους τις βασικές κατευθύνσεις της. Το πρώτο είναι το βιβλίο των Αλέν Γκεσμάρ – Ζυλι - Μοράν «*Προς τον εμφύλιο πόλεμο*»

του 1969, ένα ειδικό τεύχος των «

Μοντέρνων καιρών

» του Σαρτρ το 1972 και το «

Είναι σωστό να εξεγείρουμε

» του 1974, που περιέχει συζητήσεις του στελέχους της

ΠΑ

Πιερ Βικτόρ, του Σαρτρ και του Φιλίπ Γκαβι στην εφημερίδα

Libération

.

Μέσα απ' αυτά βγαίνουν τρία χαρακτηριστικά της

Προλεταριακής Αριστεράς:

1) Η έμφαση στη δράση, 2) Η άρνηση της ιεραρχίας και 3) Η άρνηση της διχοτομικής φύσης της ταξικής σύγκρουσης.

1) Η έμφαση στη δράση

Στη σχέση θεωρίας και πράξης έδιναν σημαντική προτεραιότητα στην πράξη. Πήραν σημαντικά μαθήματα από την άρνηση της *Ένωσης Νέων Κομμουνιστών Μαρξιστών – Λενινιστών (ΕΝΚΜΛ)*

να συμμετάσχει στις

πρώτες συγκρούσεις του Μάη του '68

.

Πρώ το, είχε υποτιμηθεί (από την *ΕΝΚΜΛ*) η σημασία της σύγκρουσης στους δρόμους, αφού ωθούσε τον κόσμο να φύγει από τα οδοφράγματα και να πάει στα εργοστάσια. Η θέση

αυτή αρνιόταν να αντιληφθεί την επαναστατικότητα των φοιτητών και κάποιων στοιχείων του λούμπεν προλεταριάτου ακόμα, των οποίων το έδαφος δράσης είναι οι δρόμοι και όχι τα εργοστάσια. Η επαναστατική δράση δεν περιορίζεται σε κανένα έδαφος.

Δεύτερο, διαπίστωσε ότι μόνο οι δυναμικές και ενεργητικές καταλήψεις των Πανεπιστημίων, όπως το παράδειγμα της Σχολής Καλών Τεχνών του Παρισιού, βοηθούσαν ως μοντέλα απελευθερωτικής και δημιουργικής δουλειάς. Οι διάφορες παθητικές καταλήψεις δεν ανέβαζαν την επαναστατική συνείδηση και στην πορεία ο χρόνος λειτουργούσε υπέρ του καθεστώτος, των αντεπαναστατικών δυνάμεων, όπως το Κ. Κ. Γαλλίας, και της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας. Η παραπάνω κατάληψη λειτουργούσε και ως πρότυπο κατάληψης και για τα εργοστάσια.

Τρίτο, η παράνομη δουλειά είναι ύψιστης σημασίας. Ο σεβασμός στα όρια της νομιμότητας του αστικού κράτους είναι συνθηκολόγηση μ' αυτό. Με την παράνομη δουλειά αποκαλύπτεις και τον καταπιεστικό του ρόλο και αναπτύσσεις την επαναστατική συνείδηση και αυτών που συμμετέχουν στις ενέργειες και αυτών που τις παρακολουθούν.

2) Η άρνηση της ιεραρχίας

Η *Προλεταριακή Αριστερά* δεν ήταν κόμμα εμπροσθοφυλακής λενινιστικού τύπου, ούτε είχε ιεραρχημένα όργανα με μόνιμη λειτουργία. Κι αυτό την ξεχώριζε όχι μόνο από όλες σχεδόν τις μ-λ οργανώσεις, αλλά και από το Κινέζικο Κομμουνιστικό Κόμμα στο απόγειο της Πολιτιστικής Επανάστασης. Την ενοχλούσε μάλιστα ιδιαίτερα η προσωπολατρία του προέδρου Μάο. Και επί πλέον είχε αρκετές διαφωνίες με την εξωτερική πολιτική της Κίνας. Εκείνο όμως που την έλκυε ιδιαίτερα ήταν η «γραμμή των μαζών» που εφαρμοζόταν στην Κίνα σε αντίθεση με την «από τα πάνω» λειτουργία του πολιτικού συστήματος στη Σοβιετική Ένωση.

Θεωρούσαν ότι βασική αιτία της ιεραρχικής δομής είναι η διαίρεση της εργασίας. Η θέση τους αυτή ήταν σύμφωνη με τη θέση των Μαρξ και Ένγκελς στη *Γερμανική Ιδεολογία*.

Μάλιστα η

ΠΑ

προχώρησε ακόμα περισσότερο την άποψή της, συνδέοντας την τεχνολογία με τη διαίρεση της εργασίας, τα οποία αποτελούν μαζί τη βάση για την ανισότητα και την αποξένωση, μια άποψη αρκετά κοντά στον ουτοπικό Φουριέ.

3) Η άρνηση της διχοτομικής φύσης της ταξικής σύγκρουσης

Η ανάλυση και η δομή του «Προς τον εμφύλιο πόλεμο» είναι επηρεασμένη από τα έργα του Μαρξ « *Οι ταξικοί αγώνες στη Γαλλία* », που αναφέρεται στην Επανάσταση του 1848 και τις συνέπειές της, και « *Ο εμφύλιος πόλεμος στη Γαλλία* », που αναφέρεται στην Κομμούνα του 1871.

Στο «Προς τον εμφύλιο πόλεμο» υπήρχε ξεκάθαρος διαχωρισμός μεταξύ εργατών και αστών. Το μίσος για τους αστούς ήταν αναγκαίο. Και όταν οι μαοϊκοί της

ΠΑ

μπήκαν στα εργοστάσια, έβαλαν ξεκάθαρες διαχωριστικές γραμμές. Το προσωπικό ασφαλείας δεν το θεωρούσαν εργαζόμενους αλλά πράχτορες των εχθρών. Ωστόσο, υπήρχε και μια σημαντική και συνειδητή παρέκκλιση από το έργο του Μαρξ. Ο Μαρξ θεωρεί το λούμπεν προλεταριάτο εντελώς αναξιόπιστο, ενώ το

«Προς τον εμφύλιο πόλεμο»

υποστηρίζει

ως τουλάχιστον κάποια λούμπεν στοιχεία είναι ώριμα για επαναστατική δράση.

Στην πράξη, οι μαοϊκοί της Προλεταριακής Αριστεράς απομακρύνονταν ακόμα περισσότερο από την ξεκάθαρη διαχωριστική γραμμή μεταξύ προλεταριάτου και αστικής τάξης. Έτσι το 1969 βγήκαν στα οδοφράγματα συμμετέχοντας στις μαχητικές κινητοποιήσεις καταστηματαρχών των επαρχιακών πόλεων και χωριών, που διαμαρτύρονταν για την κρατική πολιτική απέναντί τους. Για το ζήτημα αυτό δέχθηκαν κριτική, μεταξύ άλλων, και από τον Σαρτρ.

ΛΙΓΟ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΟ ΤΕΛΟΣ

Δύο γεγονότα που είχαν βαθειά επίδραση στον τρόπο σκέψης των αγωνιστών της *Προλεταριακής Αριστεράς*

ήταν η απεργία στη Λιπ το 1973 και η πτώση της κυβέρνησης Αλιέντε στη Χιλή. Η απεργία της Λιπ, κατά την οποία οι εργάτες κατέλαβαν το εργοστάσιο ρολογιών παράγοντας και πουλώντας οι ίδιοι τα ρολόγια, έπεισε κάποια παλιά μέλη της οργάνωσης ότι δεν είναι απαραίτητοι πια στα εργοστάσια. Οι εργάτες από μόνοι τους μπορούν να δίνουν τους δικούς τους αγώνες. Από το χιλιανό πραξικόπημα έβγαλαν το συμπέρασμα ότι για να αποτραπούν τέτοιες απόπειρες πρέπει ένα σημαντικό κομμάτι των μεσαίων στρωμάτων να συμπεριληφθεί στη δουλειά για κοινωνική αλλαγή.

Ο συνδυασμός των δύο αυτών συμβάντων ώθησε κάποιους παλιότερους αγωνιστές να θελήσουν τη διάλυση της οργάνωσης ως τέτοιας και τη διακοπή της έκδοσης της εφημερίδας. Έδωσαν έμφαση στην πολιτιστική δουλειά και στα περιβαλλοντικά θέματα. Το κύμα αυτό του λικβινταρισμού διήρκεσε μέχρι το 1974, οπότε και αρκετά παλιά μέλη αποχώρησαν, αντιμετώπισαν όμως τη σθεναρή αντίσταση των νεότερων στη διάλυση της οργάνωσης και στη διακοπή της έκδοσης της «Υπόθεσης του Λαού». Οι τελευταίοι συνέχισαν τουλάχιστον επί τέσσερα χρόνια ακόμα το εγχείρημα.

Το πιο μαχητικό κομμάτι των παλιών αγωνιστών που έφυγαν ενώθηκε με κάποιους νεότερους δημιουργώντας τους *Αυτόνομους*, οι οποίοι επίσημα εμφανίστηκαν το 1977. Ο Γκεσμάρ με κάποιους άλλους έφτιαξαν μια κομμούνια πειραματιζόμενοι με τη δομή της οικογένειας, επηρεασμένοι από τον ουτοπικό σοσιαλισμό του Φουριέ. Ακόμα πάνω από το μισό προσωπικό της

Λιμπερασιόν

αποτελούνταν από πρώην μέλη της

Προλεταριακής Αριστεράς

. Άλλα πρώην μέλη ασχολήθηκαν με τις τέχνες, με το γυναικείο κίνημα, με το κίνημα των ομοφυλόφιλων, με το περιβάλλον, με εθνικά ζητήματα ή με κινήματα εθνικών μειονοτήτων. Περισσότερο γνωστοί στη Δύση έγιναν αυτοί που αποκαλούνται ομάδα «Νέων Φιλοσόφων», οι οποίοι μετατράπηκαν από μαρξιστές-λενινιστές σε κριτικούς του μαρξισμού, δίνοντας πολύ εύκολο πάτημα σε όσους τους κατηγορούσαν τόσα χρόνια για μικροαστισμό κ.λπ. Οι κατηγορίες αυτές ήταν από τα ελάχιστα πράγματα πάνω στα οποία συμφωνούσαν μεταξύ τους οι τροτσικιστές, το Κ. Κ. Γαλλίας, αλλά και οι άλλες μ-λ οργανώσεις...